



01001, м.Київ, вул.Болсуновська, 13-15
конт. тел.: +38 (099)-0000-771
АТ КБ "ПРИВАТБАНК"
lex-legal.com.ua

ТОВ ЛЕКС ЛІГАЛ ГРУП
ЄДРПОУ 45089555
р/р UA97305299000026002036234001
e-mail: info@lex-legal.com.ua

Київський апеляційний суд
03110, Україна, місто Київ, вулиця Солом'янська, 2-А
по справі № [REDACTED]
провадження № [REDACTED]
суддя: [REDACTED]

через Печерський районний суд м. Києва
01601, м. Київ, вул. Володимирська, 15

Особа, яка притягається до адміністративної відповідальності
(апелянт): [REDACTED]

тел. [REDACTED]

РНОКПП: [REDACTED]

Захисник: Горват Іван Іванович
Свідоцтво про право на зайняття адвокатською діяльністю ЗР №21/1138 від 27 квітня 2017 року
ел. пошта: lawyer@lex-legal.com.ua
тел. +380990000779
адреса 88000, м. Ужгород, вул. Волошина 2А, оф.2
РНОКПП 2861909632
Найвний електронний кабінет у підсистемі
Електронний суд ЄСІТС від 12.03.2019 року

АПЕЛЯЦІЙНА СКАРГА
на постанову Печерського районного суду міста Києва
від [REDACTED] у справі № [REDACTED]
(клопотання про поновлення строків додається)

Відповідно до договору про надання правової допомоги адвокатом Горватом Іваном Івановичем надається правова допомога [REDACTED] року народження. Документи що підтверджують повноваження адвоката додаються.

Щодо строків апеляційного оскарження, то постанова Печерського районного суду м. Києва у справі № [REDACTED] про притягнення [REDACTED] до адміністративної відповідальності, була прийнята [REDACTED]

Відповідно до ст. 294 КУпАП постанова судді у справі про адміністративне правопорушення може бути оскаржена протягом десяти днів з дня винесення постанови особою, яку притягнуто до адміністративної відповідальності, її законним представником, захисником, потерпілим, його представником, а також прокурором. Апеляційна скарга, подана після закінчення цього строку,

повертається апеляційним судом особі, яка її подала, якщо вона не заявляє клопотання про поновлення цього строку, а також якщо у поновленні строку відмовлено.

Строки апеляційного оскарження постанови апелянтом були пропущені через те, що копію постанови Печерського районного суду м. Києва від [REDACTED] року у справі № [REDACTED], прийнятої за результатами судового розгляду [REDACTED] року, [REDACTED] не надали, засобами поштового зв'язку вона йому не надійшла. З метою отримання копії повного тексту постанови, для підготовки апеляційної скарги, долучення копії постанови додатком до неї, та подання її до суду, захисником, адвокатом Горватом І. І. було подано заяву про вступ у справу і ознайомлення з матеріалами справи в електронному вигляді - [REDACTED] року, та пізніше, [REDACTED] року - заяву про одержання копії судового рішення електронною поштою, відповіді на які вчасно надано не було. Лише [REDACTED] року, адвокатом Горватом І. І. було отримано копію постанови Печерського районного суду м. Києва у справі № [REDACTED] яку було надіслано на електронну адресу, адвоката Горвата І. І. lawyer@lex-legal.com.ua (докази направлення заяв та отримання електронного листа з текстом судового рішення [REDACTED] йде додатком до клопотання про поновлення строків апеляційного оскарження, що додається до цієї апеляційної скарги).

Таким чином, до [REDACTED] року [REDACTED] не мав можливості ознайомитись з текстом постанови Печерського районного суду м. Києва у справі [REDACTED] від [REDACTED] р, з її змістом, не мав можливості долучити її копію додатком до апеляційної скарги, та відповідно, не мав практичної, реальної можливості її оскаржити.

Повне обґрунтування поважності пропуску [REDACTED] строку на апеляційне оскарження міститься в Клопотанні про поновлення строку апеляційного оскарження (з додатками), що додається до цієї апеляційної скарги.

Щодо суті апеляційної скарги:

Постановою Печерського районного суду м. Києва від [REDACTED] року у справі № [REDACTED] [REDACTED] визнано винним у вчиненні адміністративного правопорушення, передбаченого ч.1 ст. 130 КУпАП.

З постанови суду першої інстанції випливає, що [REDACTED] за адресою м. Київ, [REDACTED], громадянин [REDACTED] керував автомобілем [REDACTED] з ознаками наркотичного сп'яніння, а саме: виражене тремтіння пальців рук, неприродна блідість обличчя, порушення координації рухів. Від проходження огляду у встановленому законом порядку відмовився. Своїми діями [REDACTED] порушив п.2.5 Правил дорожнього руху України, за що передбачена відповідальність ч. 1 ст. 130 КУпАП.

Суд зазначив, що [REDACTED] винуватим у вчиненому правопорушенні за ч. 1 ст. 130 КУпАП не визнав. З протоколом про адміністративне правопорушення не згоден. Одночасно з тим надав висновок [REDACTED] датований [REDACTED] року [REDACTED]

За результатами судового розгляду, суддя дійшов висновку, що [REDACTED] винний у вчиненні адміністративного правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 130 КУпАП, тому на нього слід накласти адміністративне стягнення в межах санкції частини першої даної статті, у виді штрафу з позбавленням права керування транспортними засобами.

З такими висновками суду в постанові Печерського районного суду міста Києва від [REDACTED] року у справі № [REDACTED] ми не погоджуємося, адже через наявні порушення норм матеріального та процесуального права вона є незаконною, а висновки суду щодо фактичних обставин справи суперечать реальним обставинам справи, та зроблені на підставі формально досліджених, неналежних та недопустимих доказів, а тому не можуть вважатися достовірними та підлягають оскарженню. Така позиція апелянта пов'язана з наступним,-

По-перше, порушено порядок виявлення у водіїв транспортних засобів ознак алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або перебування під впливом лікарських препаратів, що знижують увагу та швидкість реакції.

Так відповідно до п.1, Розділу I, Інструкції про порядок виявлення у водіїв транспортних засобів ознак алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або перебування під впливом

лікарських препаратів, що знижують увагу та швидкість реакції, що затверджена наказом МВС України від 09.11.2015 року № 1452/735, огляду на стан сп'яніння підлягають водії транспортних засобів, щодо яких у поліцейського уповноваженого підрозділу Національної поліції України (далі – поліцейський) є підстави вважати, що вони перебувають у стані сп'яніння згідно з ознаками такого стану. Пункт 12 Розділу II цієї ж Інструкції передбачає, що у разі наявності підстав вважати, що водій транспортного засобу перебуває у стані наркотичного чи іншого сп'яніння або під впливом лікарських препаратів, що знижують увагу та швидкість реакції, згідно з ознаками, визначеними в пункті 4 розділу I цієї Інструкції, поліцейський направляє цю особу до найближчого закладу охорони здоров'я.

Тобто, за відсутності ознак стану сп'яніння, вимога поліцейського щодо проходження особою відповідного огляду є неправомірною. Іншими словами, вимога поліцейського щодо проходження водієм огляду на стан сп'яніння без фактичного встановлення цих ознак або взагалі за їх відсутності є необгрунтованою та безпідставною, а тому не породжує у водія обов'язку проходити огляд на стан сп'яніння.

Відповідно до п. 4 розділу I цієї ж Інструкції, ознаками наркотичного чи іншого сп'яніння, або перебування під впливом лікарських препаратів, що знижують увагу та швидкість реакції, є: наявність однієї чи декількох ознак стану алкогольного сп'яніння (крім запаху алкоголю з порожнини рота (порушення координації рухів; порушення мови; виражене тремтіння пальців рук; різка зміна забарвлення шкірного покриву обличчя; поведінка, що не відповідає обстановці)); звужені чи дуже розширені зіниці, які не реагують на світло; сповільненість або навпаки підвищена жвавість чи рухливість ходи, мови; почервоніння обличчя або неприродна блідість.

Відповідно до протоколу про адміністративне правопорушення Серія АДД № [REDACTED], поліцейським було помічено ознаки наркотичного сп'яніння, а саме, виражене тремтіння пальців, рук, неприродна блідість, порушення координації рухів.

З відеозапису з портативного відеореєстратора поліцейського видно, що поведінка та вигляд водія не може свідчити про явні ознаки наркотичного сп'яніння зазначені в протоколі. Жодних дій щодо перевірки та фіксації даних ознак сп'яніння поліцейськими не вчинялося.

Зазначення вказаних в протоколі ознак є лише певним проявом суб'єктивного сприйняття працівника поліції, на якого і покладено збирання доказів у справі про притягнення особи до адміністративної відповідальності, і саме посилення працівника поліції на існування у особи певних ознак не може вважатись достатнім для достовірного встановлення даної обставини у контексті як заперечень особи, яка притягається до відповідальності, так і без наявності сукупності інших належних і допустимих доказів, що виходять від поза будь-якими сумнівами неупереджених осіб.

Крім того, зупинка [REDACTED] також була безпідставною. В протоколі про адміністративне правопорушення Серія АДД № [REDACTED] причин зупинки автомобіля не вказано. На місці зупинки автомобіля, працівниками поліції було зауважено [REDACTED] що його автомобіль “здаду побитий”, посилаючись на кілька подряпин, які наявні здаду авто апелянта в силу того, що авто вже старе.

Частина 1 ст. 35 Закону України «Про Національну поліцію» № 580-VIII від 02.07.2015 р. (далі Закон № 580-VIII) визначає виключний перелік підстав за наявності яких поліцейський може зупиняти транспортні засоби. Поліцейський зобов'язаний поінформувати водія про конкретну причину зупинення ним транспортного засобу з детальним описом підстави зупинки, визначеної у цій статті (ч. 3 ст. 35 Закону)

Наявність подряпин на авто не може вважатися підставою для зупинки автомобіля. Безпідставна зупинка суперечить положенням Закону України «Про національну поліцію». З такими висновками узгоджується і позиція Верховного суду в рішенні від 15.03.2019 у справі №686/11314/17, де вирішено питання щодо неправомірності зупинки автомобіля без доказів факту порушення водієм положень ПДР. В цьому рішенні Верховний суд наголосив, що оскільки поліцейським не задокументовано та не доведено належними і допустимими доказами факту порушення водієм Правил дорожнього руху, то вимоги інспектора до водія про пред'явлення документів на право керування є неправомірними. З огляду на викладене, належить дійти висновку про складання протоколу про адміністративне правопорушення за ч.1 ст. 130 КУпАП з порушенням вимог законодавства, оскільки не доведено належними та допустимими доказами правомірності зупинки автомобіля, яким керував [REDACTED]. Іншими словами, якщо зупинка транспортного засобу була безпідставна, всі наступні вимоги працівників

поліції водій не був зобов'язаний виконувати, а всі складені процесуальні документи відносно нього не можуть бути належними та допустимими доказами його вини.

Зокрема, будь-яких порушень Правил дорожнього руху водієм на відеозаписі з портативного відеореєстратора не зафіксовано, що слугувало б видимою причиною зупинки автомобіля

Таким чином, з огляду на вищенаведене, складання протоколу про адміністративне правопорушення за ч.1 ст. 130 КУпАП щодо [REDACTED] відбувалося з порушенням вимог наведених вище нормативних актів, оскільки відсутні докази правомірності зупинки автомобіля, яким керував апелянт, а на відеозаписі з портативного відеореєстратора поліцейського не встановлено наявності явних ознак наркотичного сп'яніння, які вказані у протоколі, а саме, вираженого тремтіння пальців, рук, неприродної блідості, порушення координації рухів.

По-друге, відмова особи від проходження огляду на стан сп'яніння повинна бути чіткою, однозначною, та здійсненою з волі особи, що потрібно довести належними та допустимими доказами. При цьому, якщо якщо наявна провокація з боку поліцейського чи введення особи в оману, то така відмова не може вважатись законною.

Згідно зі ст. 63 Конституції України обвинувачення не може ґрунтуватись на доказах, одержаних незаконним шляхом, а вина особи має бути доведена у встановленому законом порядку. Тобто, обвинувачення водія у вчиненні правопорушення за ст. 130 КУпАП не може ґрунтуватись на незаконних діях поліцейських.

Статтею 19 Конституції України встановлено, що органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Згідно з ч. 1 ст. 3 Закону України «Про національну поліцію» у своїй діяльності поліція керується Конституцією України, міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, цим та іншими законами України, актами Президента України та постановами Верховної Ради України, прийнятими відповідно до Конституції та законів України, актами Кабінету Міністрів України, а також виданими відповідно до них актами Міністерства внутрішніх справ України, іншими нормативно-правовими актами.

Тобто під час виконання своїх повноважень працівники поліції керуються виключно нормами чинного законодавства і не можуть виходити за їх межі, вчиняючи дії не передбачені законодавством. **Зокрема, нормами законодавства не передбачено, щоб поліцейські, роз'яснювали водію право самостійно пройти огляд на стан сп'яніння, прогнозували результати огляду та вчиняти інші дії, які можуть спровокувати водія відмовитись від проходження огляду на стан сп'яніння.** Схожі висновки містяться в постановах Київського апеляційного суду від 04.11.2021 у справі № 759/17154/21, від 21.05.2019 у справі № 753/1833/19.

Так, відеозаписом зафіксовано, як працівники поліції, що затримали [REDACTED], у відповідь на його питання, чи може він самостійно пройти огляд протягом години, бо поспішає на роботу, відповіли, що він і справді може це зробити, ввівши [REDACTED] в оману, адже знали і повинні були знати, що відповідно до положень законодавства, такий огляд проводиться в присутності працівників поліції. Крім того, завідомо розуміючи, неправомірність таких дій, працівники поліції пояснили [REDACTED] де і як він самостійно зможе пройти такий огляд, вказали медичний заклад, де такі огляди проводяться в місті Києві, чим продовжували вводити в оману апелянта, створюючи в нього враження, що це дійсно законна процедура, тим самим провокуючи вчинення ним адміністративного правопорушення. Фактично, воля [REDACTED] була спрямована на проходження огляду на стан наркотичного сп'яніння, а тому не можна вважати, що він відмовився від проходження такого огляду.

Відповідно до сталої практики Європейського суду із прав людини, висловленої у чисельних рішеннях Суду («Енгель та інші проти Нідерландів», «Лутц проти Німеччини», «Карелін проти Російської Федерації», «Гурепка проти України», «Швидка проти України» та інші) провадження у справі про адміністративне правопорушення, передбачене ч.1 ст. 130 КУпАП повинне проводитись за процедурою, передбаченою для кримінальних правопорушень. Європейський суд із прав людини виключає можливість притягнення особи до відповідальності за вчинення правопорушення, на яке особу підбурили працівники поліції. Так, у рішеннях ЄСПЛ, ухвалених у справах «Тейшейро де Кастро проти Португалії», «Раманаускас проти Литви», «Баннікова проти

Російської Федерації» та інших Судом зазначено те, що підбурювання до вчинення правопорушення буде мати місце, коли працівники поліції з метою встановлення правопорушення, тобто зібрання доказів та подальшого притягнення особи до відповідальності впливають на суб'єкта, схилиючи його до вчинення правопорушення, яке в іншому випадку не було би вчинене (зокрема п.55 рішення у справі «Раманаускас проти Литви»). Притягнення особи до відповідальності за правопорушення, вчинене внаслідок підбурювання із сторони поліцейських, буде свідчити про порушення ст. 6 Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод.

На підставі наведеного, вважаємо, що працівниками було введено [REDACTED] в оману, їхніми діями було фактично спровоковано непроходження апелянтом огляду на стан сп'яніння в закладі охорони здоров'я належним чином, а тому така відмова не може братися до уваги судом, чи вважатися ним добровільною, що означає, що [REDACTED], із урахуванням зазначеної вище позиції ЄСПЛ, не може бути притягнутий до відповідальності за ч. 1, ст. 130 КУпАП.

По-третє, при складанні протоколу поліція зазначає докази його правомірності. При цьому у протоколі оформленому стосовно [REDACTED], в графі “до протоколу додаються”, не зазначено технічного засобу на який було здійснено відеозапис, що виступає доказом у справі.

Відповідно до висновку Верховного Суду (справа №428/2769/17) у разі відсутності у відповідній постанові посилань на технічний засіб, за допомогою якого здійснено відеозапис, доданий працівниками поліції до матеріалів справи відеозапис не може вважатися належним та допустимим доказом. За аналогією, цей висновок застосовується в практиці апеляційних судів і до протоколів про адміністративні правопорушення за ст. 130 КУпАП.

Наприклад, з цим висновком погодився Чернівецький апеляційний суд у постанові від 15.04.2022 по справі № 716/262/22 про притягнення до адміністративної відповідальності за ч. 1 ст. 130 КУпАП. Зокрема, *суд звертає увагу на те, що у протоколі про вчинення ОСОБА_1 адміністративного правопорушення, передбаченого ч.1 ст.130 КУпАП у графі «до протоколу додаються» не зазначено технічні характеристики засобів фіксації, за допомогою якого зроблено відеозапис, а в загальному вказано «відеозаписи з нагрудної камери».*

На думку апеляційного суду, відсутність даних про технічні характеристики засобу фіксації за допомогою якого здійснено відеозйомку, роблять результати такої фіксації недопустимими (висновки ВС/КАС справа № 428/2769/17 від 24.01.2019, справа №524/5536/17, від 15.11.18).

В нашому випадку, протокол про адміністративне правопорушення взагалі не містить жодної вказівки на засоби відеофіксації. В графі “до протоколу додаються”, вказується лише “направлення”.

Таким чином, можна зробити висновок, що і у справі № [REDACTED] про притягнення [REDACTED] до адміністративної відповідальності за ч.1 ст. 130 КУпАП, через відсутність в протоколі про вчинення адміністративного правопорушення даних про технічні характеристики засобу фіксації, за допомогою якого здійснено відеозйомку, результати такої фіксації є недопустимим доказом.

На завершення, зі змісту ст.283 КУпАП вбачається, що постанова суду у справі про адміністративне правопорушення має бути законною, обґрунтованою та вмотивованою. Відповідно до вимог ст.280 КУпАП, при розгляді справи про адміністративне правопорушення суд зобов'язаний з'ясувати: чи було вчинено адміністративне правопорушення, чи винна дана особа в його вчиненні, чи підлягає вона адміністративній відповідальності, чи є обставини, що пом'якшують та обтяжують відповідальність.

Ми вважаємо, що суд першої інстанції дотримався цих вимог не в повній мірі, адже в постанові Печерського районного суду міста Києва від [REDACTED] року, суддею помилково зазначено, що у висновку КНП «КМНКЛ «Соціотерапія» № [REDACTED] за самозверненням, щодо результатів медичного огляду з метою виявлення стану алкогольного,наркотичного чи іншого сп'яніння або перебування під впливом лікарських препаратів, що знижують увагу та швидкість реакції, щодо [REDACTED], не зазначено на стан алкогольного чи наркотичного сп'яніння був пройдений відповідний огляд. Насправді висновок, що додається до апеляційної скарги, як впливає з його назви, є загальним, щодо одночасно алкогольного сп'яніння, наркотичного сп'яніння та перебування під впливом лікарських препаратів, що

знижують увагу та швидкість реакції, та чітко зазначає, що у жодному стані сп'яніння чи впливу препаратів [REDACTED] не перебував.

Хоча даний висновок і був зроблений без присутності працівників поліції, однак це не відмінняє той факт, що він підтверджує фактичну тверезість апелянта на час складення щодо нього протоколу про адміністративне правопорушення. Так в протоколі зазначений час 13:32, [REDACTED], а у висновку - 14:45, [REDACTED].

Статтею 245 КУпАП передбачено, що завданням провадження в справах про адміністративні правопорушення є, зокрема, своєчасне, всебічне, повне і об'єктивне з'ясування обставин кожної справи. Зважаючи на це, вважаємо, що невзяття до уваги судом доказу, який фактично підтверджує те, що особа не перебувала в стані наркотичного сп'яніння, та притягнення її до відповідальності за керування транспортним засобом в стані наркотичного сп'яніння, порушує завдання провадження в справах про адміністративні правопорушення, вказує на перевагу форми над суттю, що суперечить праву на справедливий суд, передбаченому ст. 6 ЄКПЛ.

З огляду на викладене, постанова Печерського районного суду міста Києва від [REDACTED] вважається незаконною.

У зв'язку з численними порушеннями норм процесуального та матеріального права, відсутністю допустимих та достатніх доказів вчинення [REDACTED] адміністративного правопорушення передбаченого ч.1. ст. 130 КУпАП, відсутністю у його діях складу адміністративного правопорушення передбаченого ч.1. ст. 130 КУпАП, вважаємо, що Київський апеляційний суд повинен скасувати постанову Печерського районного суду міста Києва від [REDACTED] та закрити провадження у справі.

Відповідно до ст. 294 КУпАП, апеляційна скарга подається до відповідного апеляційного суду через місцевий суд, який виніс постанову. Місцевий суд протягом трьох днів надсилає апеляційну скаргу разом із справою у відповідний апеляційний суд. Апеляційний суд переглядає справу в межах апеляційної скарги.

Суд апеляційної інстанції не обмежений доводами апеляційної скарги, якщо під час розгляду справи буде встановлено неправильне застосування норм матеріального права або порушення норм процесуального права. Апеляційний суд може дослідити нові докази, які не досліджувалися раніше, якщо визнає обґрунтованим ненадання їх до місцевого суду або необґрунтованим відхилення їх місцевим судом.

За наслідками розгляду апеляційної скарги суд апеляційної інстанції має право:

- 1) залишити апеляційну скаргу без задоволення, а постанову без змін;
- 2) скасувати постанову та закрити провадження у справі;
- 3) скасувати постанову та прийняти нову постанову;
- 4) змінити постанову.

У разі зміни постанови в частині накладення стягнення, в межах, передбачених санкцією статті цього Кодексу, воно не може бути посилено.

Постанова апеляційного суду набирає законної сили негайно після її винесення, є остаточною й оскарженню не підлягає.

Судовий збір сплачено у відповідності до вимог Закону України “Про судовий збір”.

На підставі викладеного, керуючись ст.245, ст. 280, ст. 283 КУпАП, п. 1, 4 розділу I, п. 12 розділу II Інструкції про порядок виявлення у водіїв транспортних засобів ознак алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або перебування під впливом лікарських препаратів, що знижують увагу та швидкість реакції, що затверджена наказом МВС України від 09.11.2015 року № 1452/735, висновками Верховного Суду викладених у постановках по справах №759/17154/21, №753/1833/19, №428/2769/17, №524/5536/17, висновками Чернівецького апеляційного суду у постанові від 15.04.2022 по справі № 716/262/22, практикою ЄСПЛ, ст. 6 ЄКПЛ, на підставі ст. 294 КУпАП, –

ПРОШУ:

- 1) визнати причини неподання апеляційної скарги протягом 10 днів з дати винесення постанови Печерського районного суду міста Києва від [REDACTED] поважними, поновити строки на апеляційне оскарження (клопотання про поновлення строків додається);
- 2) скасувати постанову Печерського районного суду міста Києва від [REDACTED] року у справі [REDACTED] та закрити провадження у справі.

Додатки:

- 1) Копія Свідоцтва про право на зайняття адвокатською діяльністю ЗР №21/1138 від 27.04.2017;
- 2) Копія Ордера на надання правової допомоги від [REDACTED];
- 3) Копія Паспорта громадянина України [REDACTED];
- 4) Копія Картки платника податків [REDACTED];
- 5) Копія квитанції про сплату судового збору;
- 6) Копія Постанови Печерського районного суду міста Києва від [REDACTED] у справі [REDACTED];
- 7) Копія Протоколу про адміністративне правопорушення Серії [REDACTED];
- 8) Копія висновку КНП «КМНКЛ «Соціотерапія» № [REDACTED];
- 9) Клопотання про поновлення строків апеляційного оскарження (з додатками);

Адвокат ГОРВАТ І. І.

[REDACTED].2024

